

Forslag er dog paa ingen Maade et Ultimatum og kan derfor ikke gøres til Genstand for de vittige Angreb, som regnede ned over min højtærede Forgænger i 1922; men jeg tror, at det vilde være uheldigt og urigtigt i Øjeblikket at undlive Søndre Landsret, og personlig lægger jeg i saa Henseende Hovedvægten paa det efter Retsplejelovens Formaal, Retsplejens Umiddelbarhed, ønskelige i at have flere og ikke alt for store Landsretter. I øvrigt tør jeg henvise til Bemærkningerne Side 27—28, hvoraf det vil fremgaa, at den foreslaaede Omordning af Domstolenes Organisation formentlig trods den paatænkte Bevarelse af Søndre Landsret vil bevirke, at det faktiske Antal af Landsdommere kan gaa een ned, ligesom der vil kunne spares en Statsadvokat for Jylland. Dette gunstige Resultat, som vil forekomme ærede Medlemmer overraskende glædeligt, vil opnaas delvis som Følge af Forslagets § 2, jfr. § 5, der gaar ud paa en udvidet Hjemmel til at tilkalde Underdommere, naar Landsretten holder Ret udenfor sit Sæde, idet det i saa Tilfælde kun skulde være nødvendigt, at to Landsdommere rejser. Naar man ikke har ment at turde foreslaa en endnu større Nedsættelse i Landsdommernes samlede Antal, skyldes dette navnlig, at man for at fremme Umiddelbarheden foreslaar at udvide Hjemmelen for Landsretterne til i det hele at holde Ret overalt i Landsretskredsen, og det vil selvfølgelig bevirke en betydelig Forøgelse af Rettens Arbejde.

Medens jeg er ved Domstolenes Organisation, vil det være rimeligt at nævne de væsentlige Ændringer, der findes i § 2, hvorefter 2 sø- eller handelskyndige Dommere skal tiltræde i Sø- og Handelssager ved Landsretten i første Instans. I øvrigt har Ministeriet ikke ment at turde gaa til Oprettelse af tekniske Domstole af mange og gode Grunde, som interesserede vil kunne finde nærmere omtalt i Bemærkningerne Side 28—29.

Jeg kommer dernæst til de 5 Hovedpunkter i Straffeprocudvalgets Betænkning. Det første vedrører Fordelingen af Straffesager mellem Underret og Landsret. Dette Problem, der er ret vanskeligt at udrede for usagkyndige, findes behandlet i §§ 103—108 m. fl. og de dertil hørende Bemærkninger. Forslaget afviger her fra den

gældende Ret i formel Henseende derved, at man nu efter Anbefaling af Højesteret positivt i Loven opregner Landsretssagerne og henlægger de øvrige Sager til Underretten, medens den nuværende § 687 eller rettere Loven af 30. Juni 1922 gaar den modsatte Vej. Man følger herved ogsaa Straffeprocudvalget, dog at Justitsministeriet ikke har fundet det rigtigt at afskære Tilstaaelsesager fra Nævningebehandling, ligesom man fra Ministeriets Side ogsaa mener, at visse Forbrydelser, begaaede af mere professionelle Voldsforbrydere og lignende, bør henlægges til Behandling for Landsretten, medmindre sigtede selv begærer Underretsbehandling.

Det næste Spørgsmaal vedrører Umiddelbarheden i Straffesager. Allerede under Hensyn til, at det af økonomiske Grunde vilde være uigennemførligt for Tiden at gaa med til Udvalgsflertallets Forslag om Bevisets umiddelbare Forelæggelse i alle Landsretssager, eventuelt dog med Tilkaldelse af Underretsdommere, har jeg slet ikke turdet rejse dette Problem ved nærværende Revision af Loven. Forslaget staar altsaa i saa Henseende i det væsentlige paa samme Grundlag som det Forslag, den tidligere Regering fremsatte, dog at Døren er aabnet paa Klem for en yderligere Umiddelbarhed ved et Forslag om udvidet Rejsehjemmel for Landsretten ifølge § 5 og ved Reglerne i §§ 139 og 141 om en videre Adgang til Vidneafhøring under Domsforhandlingen ved Landsretten.

Det næste Punkt, Udvalget har beskæftiget sig med, vedrører Anklagemyndighedens Enhed. Forslaget følger her ligesom det tidligere Udvalget, og Ændringerne er nærmest af formel Karakter, gaar kun ud paa at fjerne nogle Udtryk fra Proceskommissionens tidligere Forslag, hvorefter Politimesteren stod under Amtmændene.

Langt vigtigere er derimod det følgende Punkt: Gennemførelsen af Anklageprincippet. Medens der er nogle, der mener, at Retsplejelovens § 819, efterhaanden som Dommerne maatte blive fortrolige med Retsplejelovens Aand, vil vise sig tilstrækkelig til at sikre Anklageprincippet Gennemførelse i Praxis, deler Flertallet af Udvalget saa lidt som Justitsministeriet denne lyse Tro paa Domstolenes Elasticitet, og Forslaget støtter derfor Tendensen bort fra Inkvizitionsprincippet over imod Gennemfø-